

לה:

עין משפט
גר מצודה

[illegible][illegible]

רבינו חננאל

[נרות הראשונים היו
מגביסין מיוחדות דרך
סמסון כדי לחייב
לחיות והיו מיוחדות
מבחינה. מירוש, דרך
שני גנות ומדעים ודי
הימים, ככך מחייב
במשפחות ולא היו מעריס
עליהן. ובזו, יקרא
רבה הדין לו אנדרה
שן טקסיס, דאלמ
טקסיס, ידן הא.
סמסון דרך חיות. זה
[ה]משהו אחר מעשה שני
שנאמר בו כעיתון הקדוש
הבית, זה מעשה עני כמר
הבית, אבל מעשה ראשון חייב
לחיות ושבעה. זה המעשה
עצוב. לו, וזה רבה

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

אָן לאחר ברכה. וכן ב' כל כתיבי (שנת ד' ק"ע). אמר' כשהיו מניחים השולחן היו אומרים לה' הארך ומלווה וכשהיו סלקין השולחן היו אומרים השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם: **אָן** בזמן שישירא' עושרין רצונו של מקום שנאמר ואספת דגנך.

כאן לאחר ברכה א"ר חנינא בר פפא כל
הנהנה מן העוה"ו בלא ברכה כאילו גזל
להקב"ה וכנסת ישראל שנא' גזול אביו
ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש משחית
ואין אביו אלא הקב"ה שנא' הלא הוא אביך
קנך ואין אמו אלא כנסת ישראל שנא' ישמע
בני מוסר אביך ואל תחוש תורת אבך מאי
ברא הוא לאיש משחית א"ר חנינא בר פפא
חבר הוא לירבעם בן נבט שהשחית את
ישראל לאביהם שבשמים: ר' חנינא בר
פפא רמי כתיב וילקחתי דגני בעתו וגו'

טובא גייד. מכאן משמע שאקור

לשמות יין בערב פסח מן
מנח' ולמעלה ואם רוצה לשמו' צריך
שמות הרבה דטובא מגריר גריר:
לא

^יל ואספת דגנך הנהג בהן מנהג דרך ארץ דברי ר' ישמעאל ר"ש בן יוחי וזמר אפשר אדם חורש בשעת חרישה חורע בשעת זריעה וקוצר בשעת צירה ודש בשעת דישה וחורה בשעת הרוח תורה מה תהא עליה אלא ובזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים שנא' ועמדו זרים ורעו צאנכם וגו' ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום ומלאכתן נעשית ע"י עצמם שנא' ואספת דגנך ולא עוד אלא שמלאכת אחרים גשמיית על ידן שנא' ועבדת את איביך וגו' אמר אבי הרבה עשו כרכי שמשותף ועלתה ביד כר' שמעון בן יוחי ולא עלתה בידן א"ל רבא לרבנן ממטותא מינייכו ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחוזו קמאי כי היכי דלא מתרדו במזונייכו כולא שתא: אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן משום רבי יהודה בר' אלעאי בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים עשו תורתן קבע ומלאכתן עראי זו וזו נתקימה בידן דורות האחרונים שעשו מלאכתן קבע ותורתן עראי זו וזו לא נתקימה בידן ואמר רבה בר בר חנה אר"י משום ר"י אלעאי א"ב^ב וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים דורות הראשונים היו מכניסין פירותיהן דרך סרקסמון כדי לחייבן במעשר דורות האחרונים מכניסין פירותיהן דרך גנות ודרך חצרות דרך קרפפות כדי לפטרן זמן המעשר דא"ר ינאי אין הטבל לתחייב במעשר עד שיראה פני הבית שנא' בערתי הקדש מן הבית ור' יוחנן וזמר אפי' חצר קובעת שנא' ואכלו בשערך ושבעו: חזין מן היין וכי: מאי שנא יין אלימא משום דאשתני לעלויא אשתני לברכה והרי שמן דאשתני לעלויא אשתני לברכה דאמר רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר יצחק א"ר יוחנן שמן וית מברכין עליו בפה"ע אמרי התם משואל דלא אפשר היכי דברך נברך בורא פרי היות פריא גופיה וית אקרי ונברך עלה בורא פרי יין וית אלא אמר מר זוטרא חמרא ויין משחא לא ויין ומשחא לא ויין והתנן ההנדר זמן המזון מותר במים ובמלח והוינן בה מים ומלח הוא דלא אקרי מזון הא כל מילי אקרי מזון נימא תיהוי תויובתא דרכ ושמואל דאמר אין ובכרכין בורא מיני מזונות אלא בת' המינוין כלכד וא"ר הונא כאומר כל הזן ולי אלאמא משחא ויין אלא חמרא סעידי ומשחא לא סעידי וחמרא מי סעידי וית רבא יהוה שתי חמרי כל מעלי יומא דפסחא כי היכי דנגרריה ללביה ככולא מצא מפני טובא גריר פורתא סעידי ומי סעידי כלל ולכתביה ג"יין ושחם

כבב אנוש ולחם לכבב אנוש יסעד וגו' נהמא הוא דסעיד חמרא לא סעיד ארס
משמח נהמא מסעד סעיד שמוחי לא משמח אי הכי נברך עליה שלש ברכ
ליוהא א"ל רב נחמן בר יצחק לדבא אי קבע עליה סעודתיה מאי א"ל
ביעותא השתא מיהא ב"מלה דעתו אצל כל אדם: גופא אמר רב יהודה
ר' יוחנן השמן זית מברכין עליו בורא פרי העץ היכי דמי אלימא יד
זיק ליה ב"רתנא השותה שמן של תרומה משלם את הקרן ואינו מ
של תרומה משלם את הקרן ומשלם את החומש אלא דקא אכיל ליה
יה פת עיקר והוא מפל ותנן ב"זה הכלל כל שהוא עיקר ועמו מפלה
מפלה אלא דקא שתי ליה ע"י אניגרון דאמר רבה בר שמואל "אניגרון

הבית, גם מעשר עני כמו
אבל מעשר חייב בגורן, ירושלמי בריש כלאים ערשין טורקסימון. ור' יוחנן אמר אפילו חצר קובעת שנאמר ואכלו
בשערי ובשכנו. זה המעשר הוא מעשר שני ומעשר עני, אבל מעשר ראשון חייב בגורן. [תנודד מן המזון וכו'. ע"פ ר"י
עיינו בל. א.] והוא רבא היה שתי תמרא כל מעלי יומא דספסא כי הוינו נגדניה ללביה. כדאשכחא במרס ערבי ספסין

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כאן בזמן וכו'
 כי הדדי, ג"כ בשניהם בעלמא
 הם יאספים את הדגן אלף
 שאם אין עושין לוקח הדגן
 מרשותם;

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כאן בוסן. ועוד
י"ל כ"י. ע"י תשובת רשד"ס
(חל"מ סי' ל"ט):

מוסף רש"י

דרך טרקסמון. דרך
הכנרת מחזק ליכנס לפניו,
ודומה לי שהוא לשון ידו
(יומא 2:) טרקסין (יב"ד)
א.ס. טרק אשן מכסת פנים
הוא (יומא 2:) או לשון
טרוקי גלי, טרק שער, ויטמן
בית, כלומר מקומו סימן
(דש"י בע"ד). כדי לחייבן
במעשר. דק"ל אין הטבל
מחייב במעשר עד שיראה
מן הבית והטבל ליד דרך

שנה, למספרן דליה חסולת
דליה רבית בלתי, דליה חסולת
בשפירן בלתי בספרן: (ס"ח)
אם אהב חסולת
במספרן, אלפי מיתרי נגן
במה, עד שיראה פני
הבית, שינע דליה הספה
שחל פני הבית אל דליה
נגות וקופסיות
ואולי בשפירן, ומה ללי
וגו משנה שנספיק לשפירן
לחל דליה, אל חסולת
הספה אל כול מילי, אל
לחל דליה פני חסולת, דליה
אל חסולת חסולת אל חסולת
לחל דליה דליה וספה
ליב, אל חסולת חסולת
פני חסולת, אל חסולת
החסולת, אל חסולת חסולת
חסולת חסולת חסולת חסולת

ואם איננו רוצים להסתמך על המסורת, נסתמך על המחקר. המחקר מראה שישנו קשר בין תרבות לבין כלכלה, וישנו קשר בין כלכלה לבין חברה. לכן, נסתמך על המחקר, ונראה שישנו קשר בין תרבות לבין כלכלה, וישנו קשר בין כלכלה לבין חברה.